

**MARTIN
SICHINGER**

**DUCHOVÉ
ŠUMAVY**

**PAŠERÁCKÉ DRAMA
Z ROKU 1946**

65. POLE

EDICE
TAH

SVAZEK 3

**MARTIN
SICHINGER**

**DUCHOVÉ
ŠUMAVY**

**PAŠERÁCKÉ DRAMA
Z ROKU 1946**

65. POLE

© Martin Sichinger, 2012

© 65. pole, 2012

ISBN 978-80-87506-21-9

*Tato kniha je věnována panu Františku Kadochovi
k jeho osmdesátým narozeninám – za stovky
příběhů, které přinesl z hor.*

DÍL PRVNÍ

INFILTRACE

LORENZOVA MAŠINA

Steiner vešel na služebnu. Na sobě měl tmavý kabát, na jehož rukáv se ani nenamáhal natáhnout pásku s písmenem N. Do odsunu nemusel, sklárny ho na seznam specialistů napsaly hned první den.

Obvykle by pozdravil Grüß Gott, dnes jen něco zahuhlal a postavil na Honzův stůl kovovou bedýnku s dvěma kotouči, čtyřmi plochými tlačítky a nápisem *Lorenz*.

„Co to je?“ zeptal se Honza.

„Drátofon. Nemlich to samý co magnetofon, akorát se zvuk nahrává na drát.“

„Funguje?“

„Jasně, že funguje! Je to německá mašina, žádnej americkej drek!“

„Proč mi to nesete až dneska? Náhravací technika se měla odevzdávat minulej měsíc!“

Steiner nestačil odpovědět. Z ulice se ozval zvuk motoru a z tmavého volkswagenu, který partyzáni v Prachaticích zabavili Němcům, vystupoval v nové uniformě SNB Honzův přímý nadřízený, Pšenička.

Honzu napadlo, že se Steinera musí zbavit. Sáh po dalekohledu a vyhlédl z okna.

Vysoko nad lesem se vznášela poštolka.

„Je tam,“ pronesl tajemně.

„Co máš v merku?“ divil se Steiner.

„Poštolku. A viděl jsem jí už včera.“

„Já taky.“

„To rád slyším, že jste jí taky viděl.“

„Proč?“

„Protože mi přinesete dalekohled. Ten jste měl už taky odevzdat.“

„Honzo, ale já...“

„Seberte se a jděte. Do večera ho tady chci mít.“

Steiner něco německy zamumlal a vydal se ke dveřím.

Honza odložil dalekohled.

Tenhle trik na skopčáky vždycky zabral.

Pšenička se uvelebil na židli proti Honzovi. Nová zelená uniforma SNB s tmavě červenými nárameníky se šila podle stříhu anglických battledresů a nosila se k ní černá kravata. Látkový pásek všichni proklínali – starý kožený, na který se dalo zavěsit poudro s pistolí, byl stokrát lepší.

„Dáte si kafe?“

„Máš kafe? Zabavený pašerákům?“

„To zrovna ne, ale kafe mám.“ Honza přelil vodu z vědra do konvice a postavil ji na kamna.

„Jak jde odsun?“

„Dneska poslední várka, a máme němčoury z krku. Totálně rezignovali, všichni chtěj do odsunu, maj strach, že ten jarní bude směřovat do ruský zóny, vážně to vodsejpá.“

„Jenže s pašerákama jsi vůbec nepohnul. Tohle přišlo z Prahy.“ Podal mu složený papír. „Někdo to poslal k nám, na ústředí národních socialistů.“

Věc: Inkompetence strážmistra Jana Firmana

Přestože je synem slavného finance Jana Firmana, který dokázal před válkou pochyvat bandu pašeráků a zničit černou dílnu výrobců sacharinu, je jeho syn Jan tak neschopný, že si pašeráci z Vimperka udělali hotový ráj.

Pašeráci Kilián Nowotný, Herbert Kranz a Johann Ascherl přenášejí rodinné dokumenty, směnky, dlužní úpisy, poslední vůle a historické dokumenty. Jejich posledním velkým úlovkem je středověká kronika města.

Je s podivem, že v tak mladém věku může Jan Firman zastávat funkci strážmistra.

A připomínám, že jde o člověka, který nebojoval proti nacismu, ale během totálního nasazení v Německu podával obdivuhodné pracovní výkony.

Dopis byl psán na stroji a byl samozřejmě bez podpisu.

„Poslal to Vlasák, minulej měsíc jsem ho vyhodil. Myslí si, jak je chytřej, pitomec...“

„Copak se těch pašeráků nemůžeš zbavit?“

„Jak? Každý má svůj úsek hranice, o kterým ví všechno. Po válce odešli do Bavorska, ale šumavský lesy jsou jejich obživa. Ty nikdy ze Šumavy neodejdou.“

„Honzo, lidi na ministerstvu musí vidět, že je hranice neprostupná a města v pohraničí chráněný, jinak Šumavu nikdy neosídlíme! Musíš jednoho z nich chytit!“

„Dneska k ránu jsem chytil Kurta Plicku.“

„Plicka je ti nanic, toho nikdo v Praze nezná.“

Kdepak, Pšenička nepřijel, aby ho chválil. Ti nahore přijedou vždycky jen proto, aby se zeptali, jak je možné, že jste nějakou věc nechali zajít moc daleko.

„Přivez jsem ti posilu.“

„Doufám, že to není Slovák.“ Honza se bál dalšího militantního katolíka, který bude vykládat, že za Tisa nebylo všechno špatný, a že my tady v Čechách nedokážem bez Pána Boha ani nabít pistoli, aniž bysme si přitom neustřelili půlku hlavy.

„Jen klid, toho kluka znáš, je odsud. Oskar Hirsch.“

„Oskar? Ten měl prej na severu úžasný výsledky.“

„Pár věcí mu vyšlo.“

„Kde je?“

„Šel se najíst.“ Pšenička si poposedl, a v tu chvíli spatřil drátofon. „To je konečně úlovek! No vidíš! Tyhle krámy shání ministerstvo vnitra po celý republice.“

„Proč?“

„Na výsledky a odposlechy.“

„To se budou používat mašiny, který jsme zabavili odsunutejm Němcům?“

„To si piš, že jo. Kde bysme je taky vzali? Přece si je estébé nebude vyrábět sama? Zrovna tyhle udělátko od Lorenze jsou slušný. Seberou se Němcům, a je to.“ Povzbudivě se na Honzu usmál. „Kde jsem to přestal?“

„Mluvil jste o Oskarovi.“

„Potřebuju, abys ho dostal nahoru k pohraničním praporům SNB.“

„Jak?“

„Něco vymyslíte.“

„Proč ho tam máme dostat?“

„Protože komunisti z vojenský rozvědky chtějí do Bavorska dostat český agenty. Pod Reicinem si za státní prachy budou vlastní zpravodajskou službu, a ta se k tomu chystá pohraniční prapory využít. Jediná šance, jak tomu zabránit, je přinést důkaz o tom, co prapory SNB vyvádějí. Financům zatápně, civily pronásledují až za hranici. Musíme mezi ně dostat aspoň jednoho člověka.“

Takže mám nahoru infiltrovat svého spolužáka, pomyslel si Honza udiveně. Neměl nejmenší představu, jak to udělá.

„Dávej na Oskara pozor. Hlavně pomalu a vopatrně. Na něco přijdete. Když tak se porad s tátou, ten zná hranici jak své boty.“

Honza se vzmohl jen na to, že přikývl a dopil kafe.

RUPERTŮV ODKAZ

Oskar vypadal starší, než si ho Honza pamatoval. Přes uniformu měl navlečený maskovací přehoz tarn-schlupjacke, který za války používaly Waffen-SS a který se po válce často nosil.

Jako kluci spolu chodívali sáňkovat na louky za hřbitovem. Patřivali každý do jiné party, ale jedno odpoledne u hřbitova se dali do řeči o tom, co dělají tátové.

Mohli bysme se na hranici kouknout sami.

Bylo jim dvanáct, došli po svých až k Černé hoře nad Kvildou, k bílomodrým bavorským pohraničním sloupům, a cítili se jako králové hranice. Cestou zpátky si v lese rozdělali oheň a uvařili čaj z jehličí. Když se před nimi v zasněžené krajině objevila světlá Vimperka, Hirsch povídá: *Víš, že píšu knížku?*

Jo? A o čem?

O pokladu v tajný chodbě hluboko pod městem, kterej najdou dva kluci.

Ty jo! Dáš mi jí přečíst?

Možná, až jí dopíšu.

Ale nikdy jí Honzovi neukázal. Možná ji ani nedopsal. Nebo přijel, aby ji dodělal teď.

„Kde budeš bydlet?“ zeptal se Honza.

„Pořád přemejšším, že se mrknu na byt, co nám zabrali Němci.“

„Tam radši nechod.“

„Tys tam byl?“

Honza přikývl. „Po válce jsem byty kontroloval všechny. Vypadá to jako u nás, když jsme se vrátili z protektorátu – trouba prasklá, nábytek rozkradený a zdi tak začouzený, jako by si skopčáci rozdělávali oheň přímo v obejváku a posílali do reichu signály, jak jsou tady spokojený. Můžeš se ubytovat ve Hvězdě, než seženem něco slušného.“

„Tak já budu doma spát v hotelu,“ zasmál se Hirsch. Pak sáhl do kapsy a podal Honzovi svoje dokumenty. „Bude lepší, když budeš mít moje papíry v pořádku. Do sboru přicházej lidí odevšad, co?“

„Já už zažil Slováka, co tvrdil, že lítal v Anglii, a pak se ukázalo, že sloužil ve wehrmachtu a podílel se na vyhlazení Lidic. Potom tu byl kluk z Liberce, co utíkal před dětma – sháněly ho tu už tři dcery a na cestě vlakem byla i čtvrtá.“

„Ještě mám tohle.“ Hirsch vytáhl na stůl německou pistoli P-38. „Abysme to nějak zkompletovali.“

„Tu si zatím nech.“

Hirsch schoval pistoli. „Prej jsi byl za války nasažený v říši.“

„Jo, v Mnichově. K podmořskejm kabelům se letovaly kovový plátky, takový růžice, pájelo se to do cínu.“

„I za náletů?“

„Jo. Loni v květnu jsem si dal žádost k finanční strážci, ale převedeli mě k četníkům.“

„Pšenička ti asi řekl, co nás čeká.“

„Jo.“

„Mohli bysme to udělat přes německý pašeráky.“

„Jak to myslíš?“

„Až si nějakej z nich přijde do města vyzvednout paš, můžem ho honit tak nešikovně, že padne do rukou nějakýho pohraničnicka, co si tady chce udělat jméno.“

„To není špatnej nápad, má jen jednu slabinu.“

„Jakou?“

„Žádnej pašerák sem už nepřijde.“

„Proč ne?“

„Není pro co.“

„Ale je, všude po republice se pašeráci vracej pro všechno, co Němci na poslední chvíli schovali po barákách nebo zakopali na zahradě, a mají úplný žně.“

„Jenže tady jsme všechno zajistili. Továrníci a boháči odešli s Američanama loni na jaře, majetek jim kompletovaly a odvážely americký jednotky. A nic tu nenechaly, tím jsem si jistej. Navíc jsem dneska ráno chytnul Kurta Plicku.“

„Dostals ho na udání?“

„Jo. Šel pro paš do bytu po Rupertu Steinbrenerovi.“

„To byl syn majitele tiskárny, co padl v Bělorusku, co? Páni! Pro co Plicka šel? To musel bejt úlovek!“

Honza sáhl do kapsy a podal Oskarovi obálku s razítkem *Tiskárny Johann Steinbrener, Vimperk*.

„Nech mě hádat... Prachy? Dolary?“

„Ne.“

„Tak dlužní úpis? Nebo směnka?“